

М Е Л Н И К Ъ

Намръщена и нѣма, планината открива бавно, гънка следъ гънка, въ едно безкрайно и уморително еднообразие. Пълзимъ по изровения пжть, срѣдъ хаотично безредие на разхвърлени хълмища, потопени въ дълбока тишина. Крайпжтнитѣ храсти не шумолятъ, никаква птица не се обажда. Лъхатъ пустошъ безпредѣлнитѣ кафяви ридове и въ тоя предвечеренъ часъ шумътъ на мотора звучи откъснато и безотраднo, съ една злокобна отчетливостъ. Нѣкакво чувство на нѣщо смжтно-познато, полуизгаснало въ паметъта, и сега отново промърдало въ съзнанието. Сякашъ си билъ нѣкога, преди хиляди години, изъ тия сжщи гребени и хълмове, простнати като гърбове на праисторични чудовища, и сжщо тѣй неприветно и глухо сж мълчали тѣ въ оня далеченъ часъ на залѣзващото слънце. Сякашъ нѣкакъвъ космиченъ сънъ отъ памтивѣка се